

Ved den foreliggende som ved alle foreløbige Love vil det imidlertid være at paasee, hvorvidt de i § 25 foreffrevne Betingelser, nemlig at Rigsdagen ikke var samlet, da Loven udstedtes, at Tilfældet var særdeles paatrængende, og at Lovens Indhold ikke staaer i Strid med Grundloven, ere tilstede. — Af disse Betingelser skjønner Udvalget (den foreløbige Lovs Anvendelighed overhovedet forudsat) ikke rettere end, at de tvende førstnævnte ere opfyldte, derimod har der i Udvalget været deelte Meninger om, hvorvidt dette med samme Skjel kan siges om den sidstnævnte.

Flertallet (Krabbe, Nyholm, Winther) opfatter Sagen saaledes:

Medens de tvende i det Foregaaende berørte Love om Regjeringens Forelse under Hans Majestæts Fraværelse indsatte en her i

Riget værende Regent, nemlig Hans kongelige Hojhed Kronprindsen i Kongens Navn, bestemmer derimod nærværende Lov:

1) at de Regjeringsfager, til hvis Afgjørelse kongelig Underkrift udfordres, under Hans Majestæts Fraværelse i Sverrig ville blive ham forelagte af den Minister, som efter nærmere allerhøieste Bestemmelse ledsager ham og

2) at Regjeringsfager, som skulle forhandles i Statsraadet og ikke kunne udsættes til Kongens Hjemkomst, skulle behandles paa den i Grundlovens § 16 foreffrevne Maade.

Kongen vedblev altsaa ifølge den førstnævnte foreløbige Lov under sin Reise at udøve den fulde Regjeringsmyndighed, og Spørgsmaalet om, hvorvidt dette maa anses for stemmende med eller stridende mod Grundloven, berøer altsaa paa Besvarelsen af det Spørgsmaal, om det grundlovmæssigen kan undgaaes at indsætte et Regentskab, naar Hans Majestæt forlader Riget for et saa langt Tidrum, at der kan blive Tale om, at Regjeringsforretningernes Udførelse vilde lide væsentligt Skaar, hvis de imidlertid skulde hvile.

Saaledes maa formeentlig Spørgsmaalet stilles, — medens det bliver ligegyldigt, ialfald for nærværende Betragtning, at undersøge, af

hvad nærmere Bestaffenhed Regentkabet skal være, om det t. Ex. skal være en enkelt Mand eller et Collegium, — men naar Spørgsmaalet stilles saaledes, forekommer det Flertallet i Udvalget, at det maa besvares med et Nei.

Naar Kongen, iflædt sin Regjeringsmyndighed, opholder sig i Udlandet, saa er, da den constitutionelle Konge ikke blot er Landets Souverain, men tillige Regjeringsmagtens Chef, den, fra hvem i Forening med de ansvarlige Ministre Stødet til den hele Administrationsvirksomhed og Bestyrelse udgaaer, og som sætter de Hjul, der drive Statsorganismen, i Bevægelse, Regjeringens Sæde i Virkeligheden udenfor Riget. Men at Regjeringens Sæde bør være i Riget, det følger i den Grad af al Stats og Regjerings Natur, at det i vor som i mangfoldige andre Landes Grundlove er anset uforuødent at optage en udtryffeligt Bestemmelse derom, og at der ikke uden udtryffeligt Hjemmel i Grundloven kan tilstedes Undtagelser fra denne i sig selv indlysende og i Forholdets Bæsen grundede Regel.

Det er imidlertid saa langt fra, at saadan Hjemmel vil kunne findes i Grundloven, at den tværtimod paa flere Punkter tydeligt og bestemt peger hen til samme Slutning som Sagens Natur og almindelige constitutionelle Statsretsbegreber.

Selve § 8, der i denne Henseende er ligelydende med § 6 i Forfatningsloven af 18de November 1863 og 2den October 1855, fastsætter for det Tilfælde, at Kongen er fraværende, og ingen Lov er givet, en Regel, der udelukker Muligheden af, at Kongen selv kan vedblive at regjere, idet Paragraphen nemlig foreffriver, at Statsraadet i saa Fald skal midlertidigt overtage Regjeringen, og den giver Reglen i en saa stor Almindelighed, at det vilde være aldeles vilkaarligt at indskrænke den til længere Tids Fraværelse eller Fraværelse under visse bestemte Forudsætninger eller overhovedet tillægge Kongens Villie nogen Indflydelse i saa Henseende, hvilket vinder saameget mere Betydning, som det i de tilsvarende Paragrapher i Grundloven af 5te Juni 1849 (§ 9—10) deels var